

Definitivní konec Rukopisů

Publikace A. Soubigoua o Masarykovi, na níž upozornil kolega Prokop, je už na pultech knihkupců.

Smyslem tohoto mého příspěvku rozhodně není knihu hodnotit celkově. Dotknu se pouze jedné záležitosti, která se významně týká Rukopisů. Zároveň musím poznamenat, že rukopisná otázka, byť jí není vyhrazena speciální kapitola, zaujímá významn místo i v této publikaci, která se, na rozdíl od jiných podobných, snaží o méně tradiční pohled. V otázce Rukopisů tomu tak bohužel není, ač k tomu byla situace nejmýš zralá.

Nejvíce mne zaujal výrok ze str. 67 že "**nepravost Rukopisů byla definitivně prokázána chemickým rozborem v letech 1967-1970**". Pozoruhodnéje, že se zde nedovídáme žádná jména.

V pečlivě vypracovaném rejstříku, kde nacházíme jména, jako např. Kosatík, se jméno Ivanov nevyskytuje a v seznamu literatury není uveden žádný titul z literatury faktu ani "Protokoly o chemických, mikroskopických, fluorescenčních a rentgenových zkouškách ", ani jejich tištěná, přepracovaná a neúplná mutace ze Sborníku Národního muzea s prozaičtější názvem "Protokoly o zkoumání RKZ a některých dalších rukopisů Národního muzea v Praze (1967--1971)"

V předmluvě autor vyslovuje velký dík Rudolfu Zahradníkovi za všemožnou podporu, kterou k sepsání díla autorovi poskytl. Na tomto míst musím připomenout, že v době, kdy byl Rudolf Zahradník presidentem Akademie věd, předložila Česká společnost rukopisná Akademii věd jednak Endersovy práce o Rukopisech, jednak spis Fakta o Protokolech RKZ, kde jsou shrnuty kritiky "Protokolů" Ivanovova týmu.

Vědecká rada Akademie věd se ke spisům odmítla vyjádřit, jakož i Rudolf Zahradník, kterému byly materiály rovněž doručeny. V odpovědi se Vědecká rada Akademie věd České republiky vyjádřila, že záležitost považuje za uzavřenou vydáním sborníku "RKZ - dnešní stav poznání" z roku 1969. Z toho plyne, že Akademie věd uzavřela věc bez zřetele k hmotnému zkoumání, které prováděl Ivanovův tým, které není součástí sborníku "RKZ - dnešní stav poznání z roku 1969 " a které je neprávem vydáváno za chemické.

Škoda, že v tomto směru slovný chemik Prof. Zahradník nebyl autorovi více nápomocen a že snaze autora o objektivnější pohled nemohla oficiální věda poskytnout fakta, která by byla prověřena kritikou.

Jiří Urban